

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Arba'ah ha-ṭurim

Ṭur Ḥoshen ha-mishpaṭ - hu ha-ṭur ha-3. me-arba'ah ha-ṭurim

Ya'aqov ben Asher

רשא וב בקעי

Ṷin, 5573 = 1813

פ

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-8729

השני המשפט הלכות טוען ונטען פא

עט דם

פזנעס ובעטל ל'ס' אונד פמל' סאדער איה צענין סאמס לעמען וטענין לעקון עיין בעשונת הר' מ' שטערדוב ד'ס מנה הוקת :

פא אאמר לחצרו מנה לי בידך וכו' הכל נקטל ופס' ס' ל' : ז כתב בעל סקרונון חס סחובע חוקס מעון סקטעו וכו' כ"כ בעטל ע"כ :

ה'הר"מ פטור ולא הורוק כפרוואע'פ שהור' בפני ער' כיון שלא הית' הוראתו הודא' לא נזכ' רמ"ל דברי לארדירי אינשי' ק' בר"א כבריא אבל בשכיב מרע שהבעוהו והודה אינו יכול לו' משמ' הית' כך שאין דרך (ה) האר' להשמ' בשעת מיתוואפ' כבריא דוק' שה' בעצמו טען שהיתה הייתי כך אבל אי לא טען לא טענ' ליה' בר"א שהו' קיים אבל אם טענו חבירו מנה לי בידך כשהו' בר"א והודה וטען טענין לרו' ליתמי' שלא כיון אלא בע"ה אם התובע טען ממהן הנחב' בשע' הודאתו כנגד המנה שהו' מורה לו כו' אע"פ שיש עדים שהו' מוטען של זה הנחב' שוב אינו יכול למען טענת השמאה שהתפישת עש' להודאתו הודא נסור' ק' ואם כשתכעו' הור' בפני כ"ה או בפני ער' שיהיהו לער' בין שאמר להם הנחב' אתם ער' כהודא' זו או שאמר התובע אתם עדים ואמ' הנתבע כן תהיו לו' עדים זה ששתק הנתבע שוב אינו יכול לו' משמ' אנו כן אבל יכול למען פרעת' מ' אבל אם שלא בפניו אמר הלו' לער' אני חייב לפלו' מנה והו' עלי ער' לאו כלום היא כיון שלא הית' הודא' בפני המלו' והא' דמתני' אתם ער' דוקא כשתבעו מנה ואל' הן ואח"כ אמר אתם ער' ושתק לוח אבל אם אמר לו מנה לי בידך והלה שתק ואמר לער' אתם ער' ושתק הנתב' אין שתיקתו בלו' דלא הו' שתיק' כהודא' אלא כשהור' לו החל ואמ' לו הן כושאמ' התובע אתם ער' שתק אבל כשתש' מתחלה ועד סוף יכול להור' מנה בפניו אין להשיב' ב' כ' הרמ"ה דר"ה נמי אם אמר הרני מנה בפניו אין צ"ל אתם ער' דער כאן לא אמר' דצ"ל אתם ער' אלא כשלא (ג) אמ' בלשון הודא' אבל אם אמ' בלשון הודא' א"צ לו' אתם ער' רתו לא מצי אום' משמ' הייתי כך' י' והיא שמויה בפני עדים כשרים הודא' נטורה והו' ליה אע"פ דליתנהו לער' הורא' כי אתו ער' דאין ומסדרי' דאדורי' כשרים הך מחי' הורא' כהלאו רבי' (ג) וכו' הכי רתו ולא בעינן ער' המסק' להו' להני סדרי' אפשי' אלא ככי הו' ליה מחימינ' לאסחורי' עלי' נבי הורא' נמי אע"ג דלא מקבל' לאחריני' עלי' מהמני רמשי' הודא' אחי' ליה וחני נילוי' מילת' בעלמ' ניהו ע"כ וכ"כ הרמ"ב בס' י"ד הורה בפני שנים שיש לו לפלו' אצלו וכו' דרי הודא' גמרהולא דרך שיחה אע"פ שלא אמ' אתם ער' ואע"פ שאין התוב' עמו הרי זה ער' גמור' תבעו כיון ואמ' לא הו' רבי' משל' אין שומעין לו אלא משל' על פיהם ער' כן ואו' אר"ב רבי' אשו' ול' כ' דלא מהני' אלא באתם ער' כרפי' לעיל' וכו' בעל המאור שהודא' בפני ער' לאו כלום היא אפי' אמר ליה אתה ער' ולא משתבע אפומי' אם כפר בהודאתו ולא מיחי' אם הוד' בהודאתו דמילת' כבדי' נערו ער' דאמ' לשנים אתם ער' וכו' הרמ"ב משר' נאון אבל הרמ"בם כ' דהו' הודא' בין לישבת' על פי אום' כפר בין לפרוע' את הודא' וכו' רב' אלפ' אפי' אמ' הר' אש' לו בתש' ו' הודא' רמשי' כשרי' לחברי' ככילתא ואמר ליה מנה לי בידך אמ' ליה הן אמ' ליה ער' ושכבי' להו' סדרי' ערך א"ל לא ואסקינן דלא הו' הודא' כיון דא"ל לא אבל אי' שתק הו' הודא' דדוקא כתיב' נונא דאיבעי' ליה לאסקי' אדעת' שיש שם ער' דלמה א"ל ער' ושכבי' להו' סדרי' אם לא שהו' שם אבל אי' איבעי' לאסקי' אדעתיה שיש שם ער' ויהו' אמ' וידע שיש שם ער' ושתק לא הו' הודא' הודא' ו' לא תבעו שום אדם אלא הו' בעצמו הודה מנה לפלו' כבדי' בין שלא בפניו בין בפניו שאמ' ליה מנה לך ביד' ואח"כ תבעו ואל' תו' לי המ' שאמ' חיי' ליואמ' ליה אין לך ביד' בלו' שלא הודית' אלא שלא להשיב' את עצמי' שלא ארא' כעשיר' נאמן ופטור' בין כבריא' בין בשכיב מרע' ק' והרמ"בם כ' דוק' שלא בפניו שכ' הודה לו בפני ער' וכשתבעו אח"כ טען שלא להשיב' את עצמי' מרע' ק' והרמ"בם כ' דוק' הית' ו' ואם כשהוד' בפני' היתה התובע עמו אינו יכול למען שלא להשיב' את עצמי' הודית' (ה) אבל אם טען פרעת' נאמן וא"א הר"א' ו' כ' כסברי' הראשון' ולענין שבתו' כ' א"א הר"א' ז'ל אם טען תו' ליה מנה שאתה חיי' ליואמ' תר' לפלו' ופלו' שאמרת בפני' שאתה חייב לך צריך לישב' היסב' דרל מהיב' ער' הייב' לישב' על תביעתו' אבל אם אמרת' ליה מנה שאמר' בפני פלו' ופלו' שאת' חייב' ליה שמעצמו הודה ולא נהירא' ליה מהא דאמר' שכיב מרע' שהוד' א"צ לו' אתק' ער' דמשמע אבל כבריא' צריך שיאמ' אתם ער' ומי אמ' מיהא אינו יכול לחזור בו' כ' וטענת' שלא להשיב' אינה מועיל' אלא כשמורה מעצמו אבל אם תבעוהו והודה אינו יכול ליפטר בעטנ' שלא להשיב' שלא היה לו להודות' למען חבירו כדי' שלא להשיב' את עצמו אלא טענ' משמ' אני כך שייכא כשתובעין אותו שיהו' דרך להשמית' בחבירו' להודות' לו כשתובעו מה שאינו חייב לו והו' הכלל כשתובעין אותו שייך לומר' השמאה ולא שלא להשיב' וכשמורה מעצמו שייך לומר' שלא להשיב' ולא השמאה כ' וכתב' א"א הר"א' ז'ל בתש' שאם הורה בכרוב' דיו' (ה) שחייב' מנה לפלו' או כתב' יד' אחר' והו' חתו' עליו' והחמי' כתב' נכרת' אינו יכול למען שלא להשיב' הודיתו כדולי' האי לא הו' עבדי' להשיב' מעצמו כך כתב' הרמ"ב' המורה לח' בירו' מעצמו ועדים שומעין אותו מבהו' וכן האומר' לחבירו' מנה לי בידך והלה אומ' הן כל אלו הדברים' וכיוצא' בהם כשכח' לפני' בית דין' או מרים' לנתבע' למח' לא התן' לפלו' מה שאתה חייב לו ואם אומר' אין לו אצלי' כלום או מרים' לו והלא' אמרת' בפני' אלו כך וכך אי' משלם' מוטב' לא טען אין מוענין לו אבל אם טען להר"מ' או משמ' הייתי כך או שלא להשיב' עצמי' מונת' פטור' פטור'

דעמק ויכול לומר מנה לטענין חס סחובע חוקס מעון סקטעו וכו' כ"כ בעטל ע"כ :

ה'הר"מ פטור ולא הורוק כפרוואע'פ שהור' בפני ער' כיון שלא הית' הוראתו הודא' לא נזכ' רמ"ל דברי לארדירי אינשי' ק' בר"א כבריא אבל בשכיב מרע שהבעוהו והודה אינו יכול לו' משמ' הית' כך שאין דרך (ה) האר' להשמ' בשעת מיתוואפ' כבריא דוק' שה' בעצמו טען שהיתה הייתי כך אבל אי לא טען לא טענ' ליה' בר"א שהו' קיים אבל אם טענו חבירו מנה לי בידך כשהו' בר"א והודה וטען טענין לרו' ליתמי' שלא כיון אלא בע"ה אם התובע טען ממהן הנחב' בשע' הודאתו כנגד המנה שהו' מורה לו כו' אע"פ שיש עדים שהו' מוטען של זה הנחב' שוב אינו יכול למען טענת השמאה שהתפישת עש' להודאתו הודא נסור' ק' ואם כשתכעו' הור' בפני כ"ה או בפני ער' שיהיהו לער' בין שאמר להם הנחב' אתם ער' כהודא' זו או שאמר התובע אתם עדים ואמ' הנתבע כן תהיו לו' עדים זה ששתק הנתבע שוב אינו יכול לו' משמ' אנו כן אבל יכול למען פרעת' מ' אבל אם שלא בפניו אמר הלו' לער' אני חייב לפלו' מנה והו' עלי ער' לאו כלום היא כיון שלא הית' הודא' בפני המלו' והא' דמתני' אתם ער' דוקא כשתבעו מנה ואל' הן ואח"כ אמר אתם ער' ושתק לוח אבל אם אמר לו מנה לי בידך והלה שתק ואמר לער' אתם ער' ושתק הנתב' אין שתיקתו בלו' דלא הו' שתיק' כהודא' אלא כשהור' לו החל ואמ' לו הן כושאמ' התובע אתם ער' שתק אבל כשתש' מתחלה ועד סוף יכול להור' מנה בפניו אין להשיב' ב' כ' הרמ"ה דר"ה נמי אם אמר הרני מנה בפניו אין צ"ל אתם ער' דער כאן לא אמר' דצ"ל אתם ער' אלא כשלא (ג) אמ' בלשון הודא' אבל אם אמ' בלשון הודא' א"צ לו' אתם ער' רתו לא מצי אום' משמ' הייתי כך' י' והיא שמויה בפני עדים כשרים הודא' נטורה והו' ליה אע"פ דליתנהו לער' הורא' כי אתו ער' דאין ומסדרי' דאדורי' כשרים הך מחי' הורא' כהלאו רבי' (ג) וכו' הכי רתו ולא בעינן ער' המסק' להו' להני סדרי' אפשי' אלא ככי הו' ליה מחימינ' לאסחורי' עלי' נבי הורא' נמי אע"ג דלא מקבל' לאחריני' עלי' מהמני רמשי' הודא' אחי' ליה וחני נילוי' מילת' בעלמ' ניהו ע"כ וכ"כ הרמ"ב בס' י"ד הורה בפני שנים שיש לו לפלו' אצלו וכו' דרי הודא' גמרהולא דרך שיחה אע"פ שלא אמ' אתם ער' ואע"פ שאין התוב' עמו הרי זה ער' גמור' תבעו כיון ואמ' לא הו' רבי' משל' אין שומעין לו אלא משל' על פיהם ער' כן ואו' אר"ב רבי' אשו' ול' כ' דלא מהני' אלא באתם ער' כרפי' לעיל' וכו' בעל המאור שהודא' בפני ער' לאו כלום היא אפי' אמר ליה אתה ער' ולא משתבע אפומי' אם כפר בהודאתו ולא מיחי' אם הוד' בהודאתו דמילת' כבדי' נערו ער' דאמ' לשנים אתם ער' וכו' הרמ"ב משר' נאון אבל הרמ"בם כ' דהו' הודא' בין לישבת' על פי אום' כפר בין לפרוע' את הודא' וכו' רב' אלפ' אפי' אמ' הר' אש' לו בתש' ו' הודא' רמשי' כשרי' לחברי' ככילתא ואמר ליה מנה לי בידך אמ' ליה הן אמ' ליה ער' ושכבי' להו' סדרי' ערך א"ל לא ואסקינן דלא הו' הודא' כיון דא"ל לא אבל אי' שתק הו' הודא' דדוקא כתיב' נונא דאיבעי' ליה לאסקי' אדעת' שיש שם ער' דלמה א"ל ער' ושכבי' להו' סדרי' אם לא שהו' שם אבל אי' איבעי' לאסקי' אדעתיה שיש שם ער' ויהו' אמ' וידע שיש שם ער' ושתק לא הו' הודא' הודא' ו' לא תבעו שום אדם אלא הו' בעצמו הודה מנה לפלו' כבדי' בין שלא בפניו בין בפניו שאמ' ליה מנה לך ביד' ואח"כ תבעו ואל' תו' לי המ' שאמ' חיי' ליואמ' תר' לפלו' ופלו' שאמרת בפני' שאתה חייב לך צריך לישב' היסב' דרל מהיב' ער' הייב' לישב' על תביעתו' אבל אם אמרת' ליה מנה שאמר' בפני פלו' ופלו' שאת' חייב' ליה שמעצמו הודה ולא נהירא' ליה מהא דאמר' שכיב מרע' שהוד' א"צ לו' אתק' ער' דמשמע אבל כבריא' צריך שיאמ' אתם ער' ומי אמ' מיהא אינו יכול לחזור בו' כ' וטענת' שלא להשיב' אינה מועיל' אלא כשמורה מעצמו אבל אם תבעוהו והודה אינו יכול ליפטר בעטנ' שלא להשיב' שלא היה לו להודות' למען חבירו' כדי' שלא להשיב' את עצמו אלא טענ' משמ' אני כך שייכא כשתובעין אותו שיהו' דרך להשמית' בחבירו' להודות' לו כשתובעו מה שאינו חייב לו והו' הכלל כשתובעין אותו שייך לומר' השמאה ולא שלא להשיב' וכשמורה מעצמו שייך לומר' שלא להשיב' ולא השמאה כ' וכתב' א"א הר"א' ז'ל בתש' שאם הורה בכרוב' דיו' (ה) שחייב' מנה לפלו' או כתב' יד' אחר' והו' חתו' עליו' והחמי' כתב' נכרת' אינו יכול למען שלא להשיב' הודיתו כדולי' האי לא הו' עבדי' להשיב' מעצמו כך כתב' הרמ"ב' המורה לח' בירו' מעצמו ועדים שומעין אותו מבהו' וכן האומר' לחבירו' מנה לי בידך והלה אומ' הן כל אלו הדברים' וכיוצא' בהם כשכח' לפני' בית דין' או מרים' לנתבע' למח' לא התן' לפלו' מה שאתה חייב לו ואם אומר' אין לו אצלי' כלום או מרים' לו והלא' אמרת' בפני' אלו כך וכך אי' משלם' מוטב' לא טען אין מוענין לו אבל אם טען להר"מ' או משמ' הייתי כך או שלא להשיב' עצמי' מונת' פטור' פטור'

דעמק ויכול לומר מנה לטענין חס סחובע חוקס מעון סקטעו וכו' כ"כ בעטל ע"כ :

